

Fra udenbyes Venner.

Odense, den 6. Juni 1891.

Kære Constance!

Dit Brev i „Kvinden og Samfundet“ Nr. 6 har bragt mig til igen at tænke paa en Sag, som tit har beskæftiget mig, nemlig Tjenestepigesagen, og derfor hører du fra mig.

Du er fortvivlet over den ringe Løn, der bydes Kvinderne for deres Arbejde, f. Ex. i Forretninger eller som Lærerinder, og over, at de tit tage imod det af den Grund, at de og deres Forældre synes, at saadant Arbejde er dog anderledes pænt og let end at være ligefrem simpel Tjenestepige.

Hvor urigtig er dog denne Tankegang!

Men er der dog ikke noget, som kan forklare den og undskylde den lidt? — Det tror jeg. — Hvorfor ville de unge Kvinder saa nødtigt være Tjenestpiger? Jeg kender kun Forholdene i Provinsbyer, og da bedst i min egen, og jeg ved, at Grunden her oftest er den, at der bliver set ned paa Tjenestepigen. Nu maa du ikke tro, at jeg ikke kender gode Hjem, hvor hun agtes; men det er ikke det almindeligste.

Naar den unge Pige kommer ud at tjene, faar hun gerne snart at føle, at hun kun er Tjenestepigen. Hvordan ere vel Pigekammerene? Hvordan Omgangstonen? Hvordan mangen Gang Kosten? Hvordan se de unge Piger, som ikke ere ude at tjene, paa hende? Naar hun gaar i Byen at gøre Indkøb, møder hun een af dem, maaske det er en gammel Skolekammerat; hun hilser hende ikke. Saadant noget gør ondt. Man vil maaske indvende hertil, at det kan hun sætte sig ud over, da det kun er dumme, udannede Mennesker, som ville bære sig saaledes ad. Men det er vist lettere sagt end gjort, i al Fald for de unge.

Hvis det kun er udannede Mennesker, som tænke nedsættende om en Kvinde, fordi hun tjener, maa der være en stor Hob af dem her i Byen; thi vi have saa at sige „sort paa hvidt“ for, at det store Flertal gør det. — Her er en Forening i Byen, „Skovforeningen“ kaldet, som hver Søndag om Sommeren har Sammenkomst i Skoven „Fruens Bøge“ med Koncert og Dans. Foreningen har bestaaet i godt og vel 50 Aar. I Begyndelsen var det nærmest Officerer, Embedsmænd og Købmænd, som optoges. Lovene indeholdt ikke noget om, hvem der kunde optages og hvem ikke; Bestyrelsen afgjorde det. Efterhaanden blev Foreningen mere demokratisk; men det varede dog noget, inden man vilde have Haandværkssvende med. En Gang, i Halvtredserne var det nok, indtraf et pudsigt Tilfælde. En Guldsmedsvend vilde gerne i Foreningen, og, da han var munter og fornøjelig, vilde man gerne optage ham; men han var jo Svend. Man var slemt i Knibe. Men saa fandt man paa at kalde ham Gravør, og han blev optaget. Nu optages omtrent alle; er det Svende eller menige Soldater, forhøres først om dem. I Lovene staar, som før nævnt, intet om, hvem der skal siges „nej“ til; dog er der sagt „nej“ til Glasværksarbejdere, Kuske og Opvartere paa Grund af deres Stilling. Om der bliver sagt „nej“ til dem altid, ved jeg ikke; men jeg ved, at „Kvinder